

דְּבַר דְּבַר וְלֹא יָקוּם...

'הַרְאֵנוּת הַגַּה בְּאֵי, וְחַדְשֵׁנוּת אֵינִי מְגִיד, בְּטָרֵם תַּעֲמֹחֵנָה אֲשֵׁמִיעַ אֲתֶכֶם...'

לתועלת וזיכוי הרבים מצרפים אנו את דברי החיזוק הבאים, המראים נכוחה כיצד מאורעות ימינו ותקופתינו נרמזו באר היטב בדברי הנבואות הק'. הדברים נתחדשו ע"י כמה ת"ח וצורפו למסר 'מסע הצלב האחרון' בהמלצתו של בנימין. נערך לע"נ ר' משה ב"ר מאיר, גלב"ע י' סיון.

חז"ל אומרים [מגילה ז.ה.] כי הנבואות שנחלקו בספרי הקודש הן הנבואות שהוצרכו לדורות, דהיינו רק אותן נבואות שיש להם משמעות נצחית לדורות-עולם. נתבונן בנבואה האלוהית שבספר ישעיהו ונראה את משמעותה המפליא לזמננו זה. וכך אומר הנביא (ישעיהו פרק ז'):

וַיְהִי בַּיָּמִים אֵחָז בֶּן יִזְתָּן בֶּן עֲזַיְהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה, עָלָה רְצִין מֶלֶךְ אֲרָם וַיִּקָּח בֶּן רְמִלְיָהוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה עִלְיָה, וְלֹא יָכַל לְהַלְחֵם עִלְיָה (כל אחד מהם לבדו לא יכול היה לכבוש אותה): וַיִּגְדַּל לְבֵית דָּוִד (המלך אהו, מוצע מלכות בית דוד), לֵאמֹר נָחָה אֲרָם עַל אֲפְרַיִם (מתנה צבא ארם התאחד עם מתנה מלכות ישראל - אפרים), וַיִּנְעַן לְקָבֹד וּלְבָב עַמּוֹ כַּנְּעִי עַצִּי יַעֲרֵ מִכְּפֵי רוּחַ: (כי לא ראה שום סיכוי להתצל מול אלו).

וַיֹּאמֶר ה' אֵל יִשְׁעִיָהוּ צֵא נָא לְקַרְאֵת אֶחָי, אֵתָה וּשְׂאֵר יְשׁוּבֵי כְּנָז... וְאָמַרְתָּ אֵלָיו, הַשְּׁמַר וְהִשְׁקֵט אֶל תִּירָא, וְלִבְכָּךְ אֵל יְרֵךְ, מִשְׁנֵי זַנְבוֹת הָאוֹדִים הַעֲשִׂינִים הָאוֹדִים הַעֲשִׂינִים הָאֵלֶּה, פָּחַרִי אִף רְצִין וְאֲרָם וְבֶן רְמִלְיָהוּ: יַעַן כִּי יַעֲזֹב עִלְיָה אֲרָם רְעָה אֲפְרַיִם וְבֶן רְמִלְיָהוּ לְאֹמֶר: נִעְלָה בִּיהוּדָה וְנִקְיַעְנָה וְנִבְקַעְנָה אֲלֵינוּ וְנִמְלִיךְ מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ אֵת בֶּן טְבַאֵל: כֹּה אָמַר אֲדָי, לֹא תָקוּם וְלֹא תִהְיֶה: כִּי רֹאשׁ אֲרָם דְּמִשְׁקָי, וְרֹאשׁ דְּמִשְׁקָי רְצִין, וְקַעֲדוּ שִׁשִּׁים וְחִמֵּשׁ שְׁנָה - יַחַת אֲפְרַיִם מַעֲם: וְרֹאשׁ אֲפְרַיִם שְׁמֵרוֹן, וְרֹאשׁ שְׁמֵרוֹן בֶּן רְמִלְיָהוּ. אִם לֹא תֵאֱמִינוּ - כִּי לֹא תֵאֱמִינוּ:

ובפרק ח' פסוק ו' ממשוך הנביא: יַעַן כִּי מָאָס הָעַם הַזֶּה (היינו הרשעים שבכם, כמו שבנא וקבצתו) אֵת מִי הִשְׁלַח הַחֲלָבִים לְאֵט, (כלומר את ממשלת מלכות בית דוד ההולכת בדרכי התורה, בצניעות ויושר) וּמִשׁוֹשׁ אֵת רְצִין וְבֶן רְמִלְיָהוּ... על כך אומר הנביא: עֲשֵׂנוּ עֵצָה וְחָפְזָה, דְּבַר דְּבַר וְלֹא יָקוּם, כִּי עֲמֵנוּ קָל.../ צוֹר תַּעֲדוּהָ, חֲתוּם תוֹרָה פְּלִמְדִי: וְחִמִּיתִי לְה' הַמְּסַתִּיר פְּנֵי מַבִּיט יַעֲקֹב, וְקִוִּיתִי לוֹ:

נבאר ראשית את המעשה המסופר כאן כפשוטו, ונראה כי מה שהיה הוא שהיה, אך הדברים חוזרים על עצמם בימינו אלה. אמנם עם כסות אחרת, אך אותם המאבקים בדיוק.

הנבואה מספרת לנו על תקופת מלכות אחז בן יותם מלך יהודה. בזמן מלכותו היו שתי מלכויות שאיימו על קיום מלכות יהודה, ממלכת ארם, וכן ממלכת ישראל, שזו מלכות עשרת-השבטים שבירתה העיר שומרון, המתנגדת לממלכת יהודה - מלכות בית דוד. מלכות ישראל זאת נוסדה ע"י ירבעם בן נבט, גדול מחטיאי הרבים, שפעל בכל כוחו להרוחק את העם מתורת ה' האמיתית, והטעה אותם אחרי הבעלים ועגלי הזהב. לאחר מכן ממלכה זו שקעה ברדיפה אחר תענוגות וגשמיות עד אשר התנוונה לגמרי מבחינה רוחנית [כמבוא בגמ' שבת דף קמז. דף סב. ע"פ עמסו פרק ו']

באותם ימים כיהן כמלך-ישראל פֶּקַח בֶּן רְמִלְיָהוּ, ובראש ממלכת ארם המלכות החזקה והעצומה שבאותה תקופה מלך רצין מלך ארם. פֶּקַח כרת ברית עם רצין מלך ארם, במטרה משותפת להרוס את מלכות יהודה, ההמשך של מלכות בית דוד.

והנה כאן הנביא מספר על התכנית שפקח יחד עם רצין החליטו לפעול כלשונו: נִעְלָה בִּיהוּדָה וְנִקְיַעְנָה וְנִבְקַעְנָה אֲלֵינוּ. כלומר שיעדם הוא להרוס ולהביא את קץ ממלכת יהודה, על ידי הבקעתה והכנעתה, ורצונם להציב בה שליט מטעמם שיתאים לרוחם ולתוכניותיהם אשר הוא ינהל אותה כתכניתם. המיועד לתפקיד זה כונה בשם 'בֶּן טְבַאֵל'. מיהו אותו בן-טבאל? שם הזה לא מוכר לנו משום מקום אחר. רש"י על הפסוק מגלה לנו שהמילה 'טבאל' בחילוף אותיות אלב"ם הינו רמלי"א. א"יכ 'בן-טבאל', הוא בן-רמלא, דהיינו פקח-בן-רמליהו! מדוע באמת לא נזכר כאן שמו הידוע 'בן רמליהו'? יש כאן רמז שהדבר נעשה בהסתור ובהעלמה, כלומר שהמנהיגים החליטו בעצת-סתר שבן-רמליהו מלך ישראל הוא שישלוט גם על מלכות יהודה, אך למעשה מי שתשלוט היא ממלכת ארם. והמאבק כאן הוא מאבק רוחני בעיקרו. כי שניהם, ארם ואפרים, רוצים לבלות את ממלכת בית דוד ולמחוק את כל משמעותה היהודית.

הקב"ה שלח את ישעיהו הנביא (שהוא עצמו גם כן היה מוצע ושולת-בית-דוד, כי אמוץ אבי ישעיהו ואמציה מלך יהודה אחים היו

כדברי חז"ל [מגילה י.] להודיע לאחז שמלכי ישראל וארם, לא יצליחו לכבוש את יהודה וכי כל מזימותיהם תעלינה בתוהו. ואף שכידוע מלכות אחז לא היתה מן המעולות שבתקופות מלכי יהודה, ולימוד התורה לצעירים היה במצב גרוע ביותר, אך עם כל זאת מאחר שמטרת הרשעים היתה להשמיד את ממלכת אחז בכדי לעקור את תורת ה' ואת מלכות בית דוד - עמדה לו זכות אבותיו להושיעו בדבר ה', וכמו שגם נאמר בספר החצלה מסנחריב מלך אשור: וַיַּגְדִּילִי אֵל הַעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי.

ובאשר לפחד הגדול של בית דוד, כאמור: וַיִּנְעַן לְקָבֹד וּלְבָב עַמּוֹ כַּנְּעִי עַצִּי יַעֲרֵ מִכְּפֵי רוּחַ, על כך הקב"ה צוה את ישעיהו הנביא לומר לאחז: וְהִשְׁמַר וְהִשְׁקֵט אֶל תִּירָא, וְלִבְכָּךְ אֵל יְרֵךְ, מִשְׁנֵי זַנְבוֹת הָאוֹדִים הַעֲשִׂינִים הָאֵלֶּה. אין לך לפחד כלל. בטח בה' ללא כל מורא. והוא בעצמו יִכְלָה אותם ואת מלכותם כמו בעשן. ואכן לא חלף זמן רב וסנחריב מלך אשור עלה לארץ ישראל ובדרכו הרס את ממלכת ארם, דמשק, וכן את מלכות אפרים בשומרון, והגלה את עשרת השבטים ובכך בא הקץ עליהם עצמם.

לכשנתבונן נראה כי יש כאן דמיון מפליא באופנים רבים בין המסופר והמתואר פה בנבואה זו ובין מה שקורה כאן בימינו אלה.

מלכות ישראל החטאה דאז (המכונה 'מלכות אפרים' על שם המייסד והמקים של המלכות הזו הלא הוא ירבעם בן נבט, אשר משבט אפרים) מיוצגת כיום בשלטון החילוני הזומם להרוס את ה'אידישקייט', כלומר לעקור את כל הצביון-היהודי של מורשת עם-ישראל ולהשוותו לגויים, [יחזקאל כ': נִצְרָה כָּמוֹם כְּמִשְׁפַּחַת הָאָרְצוֹת, ע"ש]. ולעומתה - מלכות יהודה מיוצגת בימינו על ידי ציבור יראי ה' הנאמנים לקב"ה ולתורתו, ציבור שומרי התורה והמצוות, הממשיכים את המסורת הנאמנה של ברית ה' ותורתו לדורות-עולם.

והנה כיום 'מלכות ישראל החטאה, אנשי-לצון המושלים בירושלים [ישעיה פרק כ"ח, ע"ש], כרתה ברית עם 'רצין מלך ארם', המסמלת את כוחות הרשע, בעלי השלטון בעולם, שמתכננים להפוך את ארץ-ישראל למשהו אירופאי, הלניסטי, גויי לחלוטין עם מעט סממנים יהודים כביכול.

הביקור המלכותי של האפיפיור במדינת ישראל וקבלת הפנים הלבבית שערכו בכבודו, יחד עם ההליך המכוער והנבזי של מסירת קבר דוד המלך שבהר ציון לשימושה של הכנסיה-הקתולית לפולחן שיקוף משומם, לניאוף ותועבה - מסמלת היטב את תמונת המצב הזאת. כי זה מראה בבירור כי השלטון (אשר מכונה, ברצינות או בלעג, - 'ציוני ע"ש' היותו מסמל כביכול את 'גאולת ציון' בארץ ישראל) מאס ב'מלכות בית דוד', כלומר בהגדרתו של עם ישראל כהמשך של עם ה' האלוהי אשר צועד לאור תורת משה ונביאי האמת, (דוד המלך הוא ששמו נזכר בספר התנ"ך במירב הפעמים יותר מכל נביא וצדיק אחר). השלטון בחר להגדיר את עם-ישראל כגוי גמור כמו כל גויי הארצות, וכפי שהרשעים שאפו לכך מאז ומתמיד, מאז היווסדה, להפריד את עם ה' מאביו שבשמים, כדברי המדרש: 'נזדוג לפטרונם'.

כמו כן, אנו רואים כי המילים 'רְצִין מֶלֶךְ אֲרָם' בחילוף סדר האותיות יוצר את המילים: 'נצרי מלך רמא', דהיינו שלטונם של הנוצרים המולכים ממקום מושבם ברומא, איטליה על כל תרבות העולם המערבי (ע"י תולדות כ"ז ל"ט). ויש לציין שבספר"ק היה מקובל ושכיח לתת את הכינוי 'ארם' למלכות אדום (מחמת הצנזורה), בגלל הדמיון של האותיות. ר' לדוגמא דברי המהרש"א בסנהדרין פרק חלק דף צח. ד"ה 'עד שתכלה'. סיבה נוספת לכינוי הזה היא תכונתו הבסיסית של עשוי הגאווה, הבזו והזלזול, המאפיינים את שלטונו. 'ארם' - מלשון: 'אני-רם' [ר' עובדיה א' ד', ישעיה י"ד י"ג, וע"י ב"ב ע"ח: ע"פ זנירים].

והרי רואים אנו כי זאת בדיוק היא השיטה והתכנית של המלחמה האדירה שכנגד היהדות הנאמנה לה' שכיום מתבצעת על ידי השולטים כאן: 'ונבקיענה אלינו', הכל נובע מתוך מגמה ברורה: להבקיע אותה ברוח פרצים, לבקוע פרצות רחבות בחומות ההבדלה שביניהם לבין תרבות החיים הזולים והמופקרים שמסביב, ובעיקר לחולל מהפכה בנושא סדרי החינוך ואורח-החיים של הבנים והבתות. גס שמו של 'פקח' מבטא זאת היטב. הרשעים זוממים לפקוח את 'חשבת עיניהם' הנבערת של היהודים החרדים ולאסף אותם מ'יתרבותם הנאורה' בכדי לחשוף אותם לכל מדוי העולם המתירני של כל עמי-תבל הקלוקלים, שיסכנו את 'יהדותם', ויהפכו אותה ל'יהדות סרק' ללא פירות, ללא עתיד, וללא המשכיות, חלילה וחס.

ובאמת מובא בחז"ל שזו בדיוק היתה ההצלה והישועה באותם ימים. כי חזקיהו המלך בנו של אחז הרחיב וחיזק מאד את לימוד התורה הק' לכל חלקי העם בשקידה רבה שהיתה רפויה עד עתה (כמו

שמסופר בסנהדרין צ"ד: וזאת בהדרת ישעיהו הנביא כמבואר שם בפסוקים 'עזר תעודה תתום תורה בלמדי' ע"ש, והתמסר להנחלתה בטורה לדורות הבאים, וביחוד לצעירי הצאן, וכפי שאומרים חז"ל שכל ילדי ארץ ישראל היו בקיאים היטב בכל דיני הטורה, וזו הזכות היא שעמדה להם להשביט אויב ומתנקם. כי זו בדיוק המלחמה, ועל כך נטוש המאבק, מה יהיה אופיו של דור העתיד.

אנו יכולים כמו כן לשמוע את מובן המילה 'זנבקיננה' שבה במשמעות בקיעים ופיוצולים 'ר' עמוס ו'א', כי שיטות פעולתם הן להביא את ציבור היראים למצבים של מחלוקות ופילוגים וזאת על ידי החדרת סוכנים הפועלים מטעמם, (בדיוק כמו שבנא וסיעתו דא), שהם הורסים את השלום ומפוררים את האחדות שבין הקבוצות השונות בכדי להחליש את כח עמידתם לנוכח הפרצות הקשות.

המילה 'האודים' כאן היא גם מזכירה לנו את 'האדומים', ממלכת אדום, שהיא כיום רוצה לעלות על 'בית דוד', דהיינו מקום מנוחתו וציונו הקדוש של דוד מלכנו, ומשם לשלוט בארץ ישראל ולמחוק את יהדותה.

נחה ארם על אפרים...

יש לראות גם כן במילים 'בן-רמלא' את הצירוף: 'בן לארם', כלומר השלטון בארץ - 'אפרים', לא נועד אלא להיות זרוע מבצעת של שלטון 'ארם', עמי ארצות העולם. כפי שנאמר: 'נחה ארם על אפרים', ארם היא מעל אפרים, היא מנחה אותה והיא מפעילה אותה והיא גם פועלת מתוכה, בהתאם לצרכיה והאינטרסים שלה. 'אפרים' איננה אלא 'פי-ארם'. העם אינו יודע זאת, כי זה בסתר ובהערמה: 'עמליך מלך בתוכה' מלי תוך ומרמה. אבל זה הכל כסות עינים בלבד! 'ממלכת-ישראל' המתנכרת לתורה, מלכות זאת בעצם איננה קיימת כבר בכלל! זה הפך להיות פשוט חלק מ'ממלכת ארם', הגויית! מלכות שלטון אומות העולם! ולכן כל המדיניות היא לכרסם את הדת והיהדות, להרוס את החינוך של דור-העתיד, ולהלעיט אותו בכפירה ופריצות. [וכפי שנאמר בזה"ק פרשת נשא דף קכו. על אלה אשר יהיו השולטים בתקופתנו, לפני הגאולה השלמה: יצריב רב, איצן עמי תא"ז, איצן חשוכים, ולא אתקריא ישרא'ל!]

המילים 'ענינו עצה' ביחס לתקופתנו מרמזות לנו על הברית שנכרתה בין השולטים בא"ק שהם הע"יר (דמסטרטא דעה"ד), יחד עם הגויים עובדי פסילי עץ ואבן, 'האומרים לעץ יבש אבי אתה', החפצים להשתלט על כל ארץ הקודש [מזמור פ"א]. והפסוק מכריז ואומר שזה לא יצלח בידם: 'עצו עצה ותופר'. עצות-הרשע אשר סוכמו ביניהם לא יהיה להם שום קיום.

ידברו דבר ולא יקום'

והנה כאן אנו רואים דבר פלא, שראשי התיבות של ארבעת המילים האלו: 'ידברו דבר ולא יקום' הם 'יודי'. ואילו סופי התיבות יוצרים את המילה 'רומא'! כלומר שאדום, רומא, 'מדברים דבר', הם רוצים לקחת את התורה, דבר ה' האתחד ביד משה ונביאי האמת, ולהפוך את זה ולהשליט על זה 'דבר אחר', והם לא יצליחו! לא יצליחו להשתלט על דוד המלך ומורשתו, לא יצליחו לכולת את שומרי-התורה הנאמנים לדבר ה' שהולכים בדרך התה"ק. 'כי עקבנו קל'. כי ה' אתנו, ורק עמנו, המאמינים בו, בקול האחד היחיד והמיוחד, ולא חלילה עם דוברי הכוזב מסלפי התורה והנבואות אשר כופרים באחדותו ית' ומחפכים ומסרסים דברי א' חיים.

כמו כן המילים 'ידברו דבר ולא יקום' יש בהם רמז גם על הר-ציון, שהרי המילה 'ידבר' (206) זה בגי' הר (עה"כ), ואילו המילה 'יקום' (156) זה בגי' ציון! וזה אומר שהדבר שהם זוממים להפוך את הר-ציון להר-עשיו, לא יקום ולא יהיה. 'זהו למשיסה שוסף, ורחקו קל מבלעדי'. ויתקיים בה במהרה בציון-בית-חינו נחמת הנביא ישעיהו, אבי הנחמות [ברכות נ"א]: 'התנערי מעפר קומי שבי ירושלים, התפתחי מוסרי צנאך שביה בת ציון. ושם נאמר: 'עזרי עזרי לבשי עזר ציון, לבשי בגדי תפארתך ירושלים עיר הקדש, כי לא יוסיף יבא קר עזר עזר וטמא'. [פרק נ"ב]

זכינו אם כן לראות את נפלאות תורתנו הקדושה, ותר-האמת מסיני, אשר קורא-הדורות מראש חקק ורשם בתוכה בביאור על-ספר את המתרחש עתה לנגד עינינו, באחרית הימים. 'דרשו מעל ספר ה' וקראו, אחת מהנה לא נעדרה'. ועלינו מוטל איפוא, להחזיק ולהתחזק בהדרתנו ועצתו של ישעיהו המאמץ את רוחנו ולבנו: 'השמר והשקט אל תירא'. נבטח בהש"ת בכל לבבנו ונשאר דבוקים לה' ית' ולתורתו הק' נאמנה בכל לב ונפש, כמאמר הפסוק: 'ויבטחו בך יודעי שמך, כי לא עזבת דורשיך ה''. ונדע נאמנה כי אכן קרובה ישועת ה' לבא וצדקתו להגלות. כי עין בעין יראה בשוה ה' ציון. ונגלה כבוד ה', וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר. ב"א.

בזכרנו את ציון...

פסוק נוסף יש המראה לנו גם הוא את כל מה שקרה ומה שקורה בהר-ציון במאבק האיום על קדושת 'קבר דוד המלך', המביע ברמזים ברורים את המתרחש בתקופה זאת. אומר דוד בספר תהלים מזמור קל"ז פסוק ז': 'זכור ה' לבני אדום את יום ירושלים, האמרים ערו ערו עד היסוד בה'.

'בני אדום', ממשיכו של עשיו הרשע, זוממים את יום ירושלים, כלומר את יום נצחונם המוחלט והסופי על ירושלים עיר קדשנו, בכבוש אותה לצמיתות. הם חושבים שבדיוק כעת הגיע יום-הביצוע של תוכניתם עתיקת-היומין למחוק את עם ישראל ולטשטש סופית את קדושת העיר ציון. [רע"ב בספה"ק 'ספורי מעשיות' מעשה ז'].

המילים 'לבני אדום' מרמזות לנו על צירוף הלבן עם האדום. כידוע הצבע הלבן מסמל את החנופה, פשיטת הטלפים של החזיר מיער: 'טהור אני'. 'לעומת זאת צבעו האדום של עשיו [ריש פרשת תולדות] מסמל את הרציחה ושפיכות-הדמים שמלווה את מלכות-אדום וזרעו זה אלפי שנים. היהודים מכירים זאת היטב מימי תולדותיהם לאורך ההיסטוריה, הם טעמו את נחת זרועו של עשיו יותר מפעם אחת [הרגום לתהלים ע"ג]. ועל שתי בחינות אלו התפלל יעקב אבינו ע"ה: 'הצילני נא מיד אחי ומיד עשיו'.

סופי התיבות של המילים הראשונות בפסוק: 'זכור ה' לבני אדום' הן 'דמיה' ע"ש תפילתו של דוד המלך [תהלים מזמור ק"א]: 'לא ישב בקרב ביתי עשה דמיה דבר שקרים לא יפון לגנב עיני'. בקשתו של דהמע"ה שדת השקרים והרמיה לא תשלוט בביתו על ציונו הקדוש, חלילה וחס.

ראשי התיבות של מילים אלו הם 'זילא'. חז"ל אומרים במס' סנהדרין [דף צח]. שלפני ביאת המשיח תהיה שולטת 'מלכות הזלה' בישראל. ככל הנראה משמעות הדבר היא, מלכות של הפקרות, זילה ונהנתנות, מלכות המזלזלת ובוועטת בכל הקדוש והיקר לנו, החותרת ביד רשעים להרוס את היהדות ולדרוס ברגל גאווה ולרמוס כל זכר של קדושה מעם-ישראל [ר' דניאל ד' ז'].

והנה המילים 'יום ירושלים' רומזים לנו גם את היום שבו מתחילה התכנית להתבצע, כ"ו אייר, בתאריך סמוך ונראה ליום שבו השלטון בחר לציינ בו את כיבושה של ירושלים על-עבות-הנפש, העיר שמהו כיבושה לא חדלו בה חילולי-השבת ומופעי עריה ותועבה מחילאים וחינאות שונות עתירי טינופת הנערכות בחוצותיה, ויבלעוה לגיונות ו'רשוה עובדי זרים', 'באו פריצים ויחללוה'. וכל זאת מתוך מגמה ורצון לגמור, למחוק ולכלות כל זכר וסימן להיותה העיר הקדושה, עיר הנצח של עם-הקדוש שעליה מתפללים זה אלפי שנים שלש פעמים מדי יום ביום: 'ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים'.

'האומרים ערו ערו עד היסוד בה'. מידת היסוד' כידוע הוא בחינתו של יוסף הצדיק, המסמל את הקדושה והטהרה. יוסף בגי' ציון. חז"ל אומרים כל מה שאירע ליוסף אירע לציון. השלטונות זוממים לאבד כל זכר של קדושה מהציון הקדוש של דוד המלך בהר-ציון ברצונם להפוך אותו למקום תיירות, בילוי ופריצות, ולמרכז פולחני לעבודה זרה. שאיפתם ועצתם הרעה לקחת את הר ציון מקום קדשנו, ולרמוס אותה עד ליסודה ולהפוך את זה למשהו גויי לחלוטין, משהו כמו רומא או ניו-יורק.

ביקורו של האפיפיור מתרחש בדיוק בימי ספירת העומר, ביום המ"א למניין, שספירתו של יום זה הוא 'היסוד שביסוד'. המשמעות של המילים 'עד היסוד בה', בהקשר זה, ובדגש על המילה: בה אומר לנו שזה לא רק שהם רוצים להרוס את ציון ולעקור את קדושתו, אלא אף חפצים שם ממש להתנחל, ושם לבנות את מרכזי שורשי טומאת הכפירה רח"ל. סופי התיבות: 'ערו עד היסוד' - הן: 'דודי', כי דוקא בציונו הק' ומקום מנוחתו רוצים הם לייסד את מרכז תיפלותם, החלית [ועי' בדברי רבינו האה"ח הק' בפ' תולדות עה"פ זרב יעבוד צעיר]. וכמו כן המילה 'עד' מרמזת לנו על השנה הנוכחית - שנת תשע"ד לפרט קטן.

ואחר אשר רואים אנו את כל זאת, את המלחמה הנוראה שהכריזו צוררי ה' ואויבי על תורתו הקדושה ועל אמונת האמת, מלחמת מינות ועקירת הקדושה, מלחמה לקעקע עד היסוד את כל הקדוש והיקר לעם ישראל, מלחמה שעליה הודיעונו מראש נביאי-האמת וחסמינו זכרונם לברכה שתהיה באחרית הימים לעת קץ. לא נותר לנו אלא להתנחם בדברי התנא רבי עקיבא כמסופר בסוף מס' מכות שכאשר התנאים בכו בראותם שועל יוצא מבית קדשי הקדשים, איך הושפל כבוד ה' ומקדשו 'על הר ציון ששמים, שועלים הלכו בו', בעוד שהגויים יושבים בשלוח ובשמחה, אך רבי עקיבא שמח וניחם את החכמים שאם התממשו הנבואות הקשות כמו 'ציון שדה תהרש, וירושלים... לבמות יגרו' ודומיהן, כך בודאי תתקיימה כל הנבואות הטובות.

נזעק מעומק הלב לבורא עולם על גודל הניאוף והחרפה שוברת-הלב, ונעלה לפניו שועתנו כי יחוס עלינו למען שמו הגדול המחולל בין העמים ובפרט בארץ הקודש. ובודאי יהפוך לנו ה' אבל לששון, ויחיש לנו במהרה את כל הישועות המיועדות עלינו ועל כל ישראל בביאת משיח בן דוד ברחמינו ובחסדי המרובים, במהרה בימינו אמן.